

רועי מרדכי
ROY MORDECHAY

תנין בירושלים
CROCODILE IN JERUSALEM

אוצר: מאיר טאטי
CURATOR: MEIR TATI

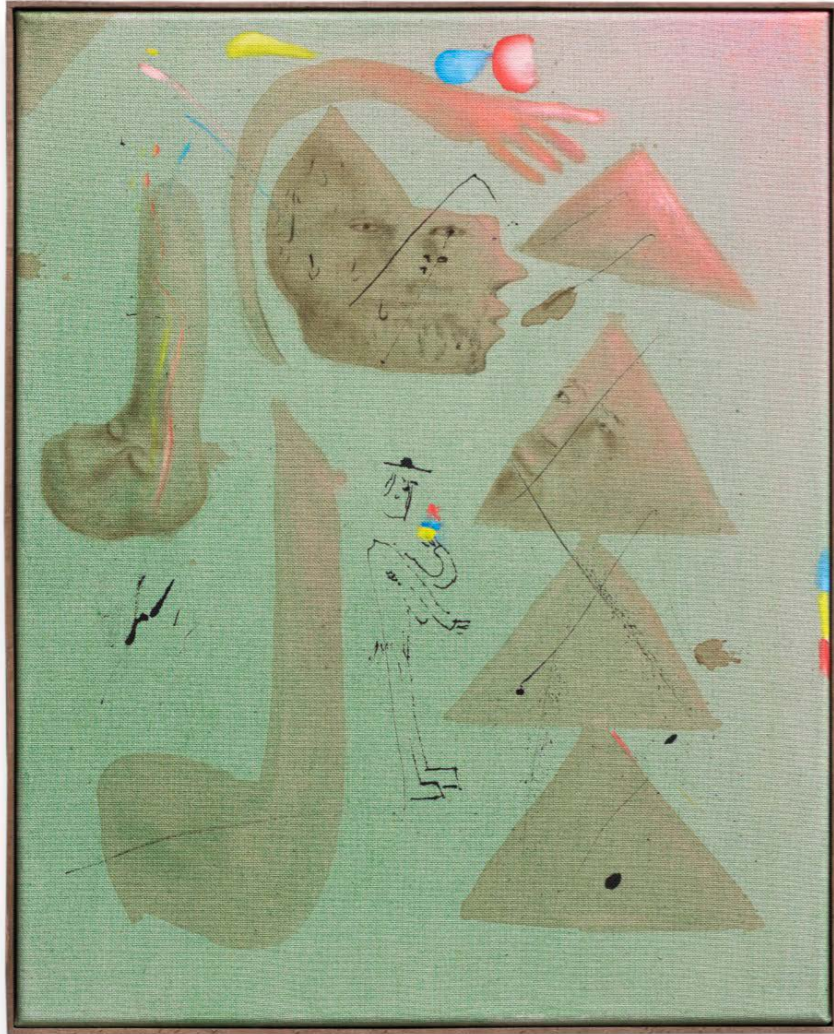
29.12.22 - 21.01.23

גלריה מאיה

שביל המרץ 2, קומה שנייה, תל אביב
שעות פתיחה: שלישי - חמישי 18:00-12:00 שישי - שבת 15:00-11:00
www.mayagallerytv.com טל: 058-44-66-349

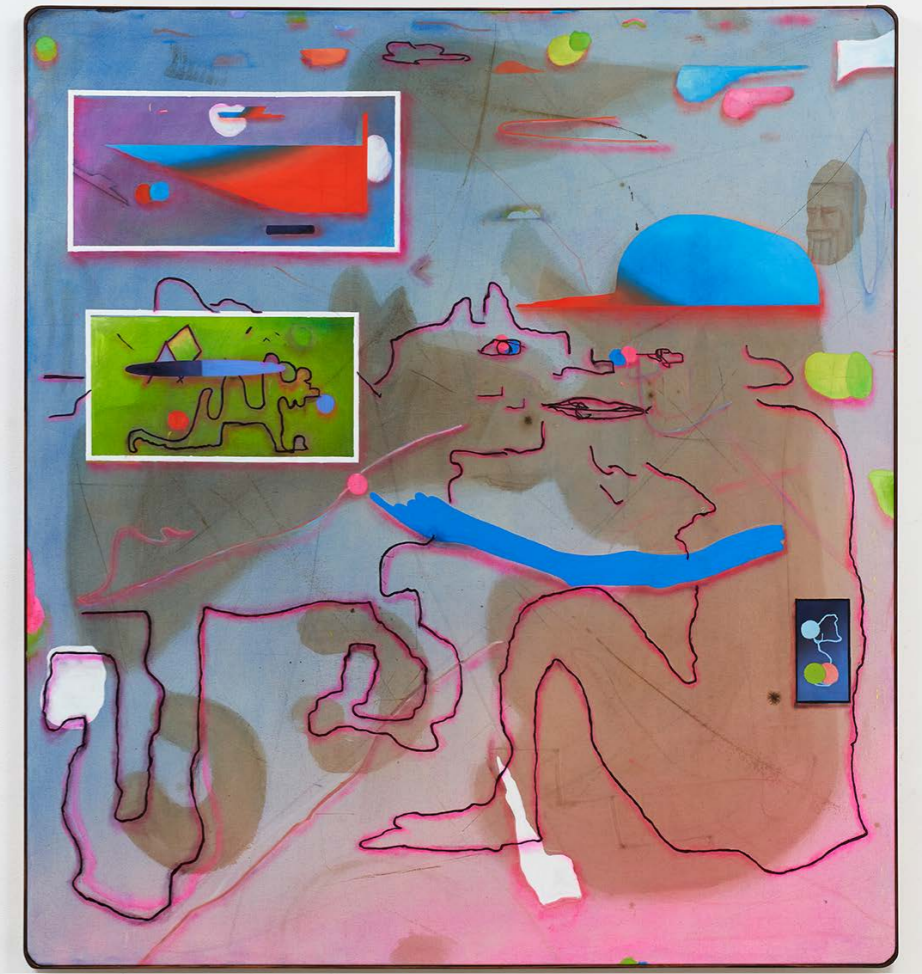

We Were Self Assured #4, 2022, watercolor, coffee, ink, acrylic and oil on canvas, 51 x 41 cm

We Were Self Assured #3, 2022, watercolor, coffee, ink, acrylic and oil on canvas, 51 x 41 cm

Contacts between the parties #04, 2020, watercolour, ink, coffee, acrylic, oil, canvas and wood, 210x180 cm

רועי מרדכי נ. 1976 בחיפה למד במכון אבני לאמנות, תל אביב ובמוסררה - ביה"ס הרב תחומי לאמנות וחברה, ירושלים.

מרדכי הציג במוסדות שונים ברחבי העולם, ביניהם: מוזיאון קונסטפאלאסט, דיסלדורף; נאדה, מיאמי; קונסטפראיין מונשנגלאדבאך, גרמניה; מוזיאון תל אביב לאמנות; מוזיאון ישראל, ירושלים; דאמה, טורינו; גלריה פלוס 1, אנטוורפן; גלריה ניר אלטמן, מינכן; גלריה חוזה דלה-פואנטה, ספרד; גלריה אכנבאך-אגמאייר, דיסלדורף; המרכז לאמנות עכשווית, תל אביב; מוזיאון פתח תקווה; מוזיאון חיפה; מוזיאון אשדוד לאמנות; גלריה דנה, יד מרדכי; קו 16, תל אביב; הגלריה העירונית לאמנות עכשווית רמת השרון ועוד.

הוא קיבל פרסים ומענקים, ביניהם מקונסטפונד נורדריין - ווסטפליה, מועצת הפיס לתרבות ואמנות; פרס אמן צעיר, משרד התרבות ומענק קרן לפסיאן, דיסלדורף.

עבודותיו נמצאות באוספים ציבוריים כגון: מוזיאון קונסטפאלאסט, דיסלדורף והאוסף לאמנות עכשווית הלאומי של הרפובליקה הגרמנית ובאוספים פרטיים בישראל, אירופה וארצות הברית.

לפתע עובר צבוע, אני מזהה אותו לפי הצחוק, אומרים שצחוק מדבק, אך צחוק של הצבוע לא מעורר בי שום דבר. חבריו אותם אשמע עוד רגע מכיוון היער מגיבים לקולו. אני תוהה האם צחוק ויראלי הוא עניין של בני אדם, האם רק אנחנו יכולים להדביק בני אדם אחרים? בדיוק כמו פעולת הפיהוק?

תקשורת קולקטיבית, כזו שאנו מצייתים לה מבלי לדעת, בלהק לא מוסבר, מנחמת אותי. אני רוצה לראות זאת כסימן לזה שאני חלק ממשוהו. לא נפרד כמו שלפעמים זה מרגיש. עדיין, אני מאוד רוצה לצחוק עם הצבוע.

באופן מוזר אינני מפחד אלא נזכר שקראתי לא מזמן שזו חיה מטריארכלית. נקבת האלפא בוחרת את בן זוגה ומביאה עמו צאצאים שמעמדם רם מצאצאי חברי הלהקה האחרים. הצבוע ניזון משיירי פגרים שטורפים אחרים משאירים בשטח. אולי הידיעה הזו סיפקה לי אשליה מסוימת לגבי הסכנה האפשרית של לשהות במחיצתו.

בכל אופן הנה חיה שמעוררת בנו לרוב חלחלה, אך קיומה הוא אלטרואיסטי עד כאב ואף מודל מגדרי מעורר קנאה. כמה הייתי רוצה אמא גדולה כזו, אני חושב לעצמי ואז תוהה אם זה היא או הוא, המבט שלנו מצטלב והרגע קפא.

לצורך העניין אני מחליט שזו היא וחש שהיא במבטה אומרת "אתה לא באמת שייך לכאן אתה יודע" אני מוריד את הכובע מהראש, לא ממש יודע למה, אינסטינקט מוזר, אחר כך אני מתיישב לאט כמו אומר "אולי אני באמת לא שייך, אבל אני צריך קצת לשבת".

יער עבות
איש על חמור
רגל סוס חבושה
פטרייה הוזה
תנין בירושלים

זהו סיפור עליו אתה דורך, מדובר על נקודת מבט בלתי אפשרית לפיענוח בה ניתן לזהות רק מילה אחת כל צעד לסירוגין.

במשעולי הדרך ההררית, היכן שהרגליים חשות את שכבות האדמה שם קבורים: עצמות, מבנים, כלים, חפצים, ורגבים תמימים למראה, בהם מתחוללת סערה ובערה גם יחד.

מסתחררים כלי ציד, מאובנים למיניהם וכל מיני שאריות חיות ואדם ושרידים שונים ומשונים שאינם איתנו כבר עידנים.

מבעד לריח אורנים רענן, חודרת לה צינה של הלילה הקודם המביאה עמה טחב מחניק, זהו הטל אני חושב לעצמי שכופה עלינו אופטימיות באופן האלגנטי בו הוא מכסה הכול בעקביות כל בוקר.

בכי טוב כזה של הטבע שמביא תחושה אשר מגיעה מלמטה כנגד כוח המשיכה.